

Příloha 1 - Kódování rozhovoru

Pro kódování, a tudíž přehlednější zpracování rozhovoru bylo použito několik kódů, které jsou v textu barevně odlišeny následovně: Rodina, Škola, Jedinec, Návyková látka, Volný čas (koníčky, nuda), Matka, Přítelkyně, Finance, Přátelé.

24. 10. 2019

NZ: „První věc, kterou bych potřebovala vědět je, z jaké jsi rodiny...“

MS: „Úplně z normální.“

NZ: „Rodiče nejsou rozvedení?“

MS: „No, nejsou. Máma už je deset let po smrti.“

NZ: „A tobě je přesně kolik?“

MS: „Dvaatřicet.“

(V tuto chvíli bylo zřejmé, že otázky týkající se rodiny vyvedly respondenta z míry. Respondent cítí nepříjemně a chová se nervózně. Z toho důvodu byly otázky, týkající se rodiny, posunuty až do pozdější části rozhovoru a pozornost byla přenesena na méně citlivé téma.)

NZ: „Do jaké jsi chodil školy?“

MS: „Nejdřív na základní školu v Rudný, pak na Střední průmyslovou školu elektrotechnickou v Ječný a pak jsem šel na vysokou, nejdřív na ČVUT, tam jsem byl půl roku, pak jsem zjistil, že jako ta matika je na mě asi trošku moc, že jako bych se asi musel prostě učit, což není úplně nic, co by mě bavilo. Já jsem byl prostě zvyklej se učit to, co mi řekli ve škole, ale pak když mi řekli, že stranu 25-40 si nastudujte doma, tak jsem prostě to vzdal a šel jsem na ČZU, což je Česká zemědělská univerzita v Suchdole, takzvaná hnojárna. Provozně ekonomická fakulta, obor informatika, no a tam jsem vlastně šel do prváku, ten jsem prošel, šel jsem do druháku, ten jsem neprošel, opakoval jsem druhák, znovu jsem ho neprošel a vzhledem k tomu že jsem měl osnovy v prváku, jakože se dva předměty, konkrétně Fytotechnika a Chov zvířat dali do jednoho (zemědělský systémy) a já jsem tyhle ty zkoušky zrovna neměl, tak mě poslali zpátky do prváku. Tak jsem se na to vykašlal no.“

NZ: „Jako první jsi začal kouřit?“

MS: „Asi jo no.“

NZ: „Myslím normální cigarety.“

MS: „Ne, **marihuanu první.**“

NZ: „V kolika letech?“

MS: „**Ve dvanácti.**“

NZ: „Dobře a tu jsi kouřil jak často?“

MS: „No v podstatě **vždycky když jsem přišel ze školy**, jel jsem do Drahelčic a tam jsme se stýkali taková **parta a** vymejšleli kraviny, protože jsme neměli co dělat. Teď už je to zastavěný novostavbou ale dřív to byl kravín takovej jakoby nefunkční a tam jsme měli takovou klubovnu, říkali jsme jí Mocnic. No, a tam jsme si udělali prostě klubovnu, dali jsme si tam kamna, koberec, dodělali jsme střechu, která byla z eternitu a tak. No, takže vlastně **když jsem přišel ze školy, tak jsem hned jel tam a tam jsem se zkouřil** no. Tam prostě se balilo jedno brko za druhym, protože prostě v té době jako **hulení bylo dost**. Měli jsme v podstatě od jistýho člověka ganju že jo jako v podstatě v neomezenym množství, takže prostě ten člověk, co to tam dovážel, nejmenovanej, tak ten to tam vozil prostě po tunách, takže vlastně se **balil jeden joint za druhym** a no... Prostě se tam **hulilo** no. „

NZ: „Takže jste si jí nekupovali?“

MS: „Ne.“

NZ: „Doma to věděli?“

MS: „No to samozřejmě nevěděli.“

NZ: „Ani netušili?“

MS: „Ne, na mně to nikdy nebylo vidět, víš co.“

NZ: „A zjistili to vaši vůbec někdy?“

MS: „No potom už jo, v nějakých devatenácti letech, když jsem začal prodávat hulení, tak to už věděli no, samozřejmě. A když mi ve třidvaceti umřela maminka, tak si dal táta špeka se mnou. Asi takhle.“

NZ: „Takže rodiče tě v tom nijak neomezovali?“

MS: „No, oni to nejdřív nevěděli, no, a pak když to věděli, tak už jako bylo pozdě. Nebo jako už jsem byl plnoletý a já jsem ještě jezdil s bráchou v tu dobu, kterej mi jen tak mimochodem taky umřel, čtyři měsíce po mámě, takže mi to nikdo nezakazoval. Nejdřív teda bráchovi říkali něco v tom smyslu, jako že... Nebo jako byli na nás našťvaný na oba, jako že prodáváme, že jo, no ale nějak jako nic moc s tím dělat nemohli. No a pak bráchu okradli, tak se na to vykašlal a já jsem do půl roku začal prodávat taky, protože jsem měl tenkrát úrodu, takže mi vlastně vůbec nebránili, teďka mi to dochází, protože jsem už tenkrát pěstoval na chatě kytky a máma mi to tam chodila zalejvat. Pak mi nadávala, že jí to tam stíní rajčata, a tak, no. Jinak jsme kvůli tomu víceméně doma konflikty neměli. Máma pak na to měla už jinej náhled, protože teta měla taky kluka, co doma pěstoval na zahrádce, takže jako na to koukala tak jako už trochu víc shovívavě, takže to neřešila moc jako drogu.“

NZ: „A brácha byl starší nebo mladší?“

MS: „Starší.“

NZ: „Takže brácha začal dřív než ty?“

MS: „Ne, já jsem začal dřív. Brácha byl sedmdesátej osmej ročník a já jsem osmdesátej sedmej, takže on byl o necelých devět let no.“

NZ: „Takže komunikaci s rodiči...“

MS: „Supr. Normální“

NZ: „Ty lidi, se kterýma ses po škole stýkal, tak s tebou chodili i do školy?“

MS: „To byli všechno spolužáci. Většina byla z Úhonic a takový ty prdele kolem. Oni tam maj školy snad jenom do pátý třídy, myslim.“

NZ: „A vzpomínáš si, jestli jste na škole měli nějakou, jakoukoli prevenci? Jestli vám někdo říkal, že drogy jsou špatný, nebo jestli jste měli nějaký naučný seminář, cokoliv...“

MS: „Ne, ne... My jsme jako zkouřený do školy nechodili. Nebo pak už jako v devítce třeba jo, když byla odpoledka, tak jsme si vzali jointa a pak jsme měli vývratnou výchovu s Kusbachovou, takže prostě jsme tam šli zkouřený víš co, ale jinak ne no. Jinak to byli vždycky spíš po škole a prostě, já nevím, třeba nám v jednu skončila výuka a, já nevím, ve tří už jsem byl na tý Mocnic v Drahelčicích a v sedm jsem tam odtud jel domu a pak jsem byl doma, takže jako já jsem tam chodil v podstatě, když to řeknu tak blbě, čistej.“

NZ: „Ale prospěch jsi měl teda asi dobrý, když jsi šel potom na vysokou...“

MS: „No, většinou **vyznamenání**.“

NZ: „Měl jsi nějaké problémy s učiteli?“

MS: „Jo. Měl jsem problémy s učitelem, skrz **chování**. Protože já jsem byl hrozně takovej hrozně, ty jo... To je sralo, že jo, že prostě všechno umím, ale já jsem na ně byl hrozně drzej. Třeba na Kasala víš co. Jsme ho měli na zeměpis, ředitele že jo, a já jsem prostě **si z něj furt dělal prdel** no. Oni to nemohli ustát, takže když už mi nemohli dát špatnou známku, tak mi dali **dvojku z chování**.“

NZ: „A s tím jsi pak neměl problémy, jako při přijetí na střední?“

MS: „Ne, to jsem se taky divil, ale neměl no.“

NZ: „Do kolika let jsi bydlel s rodiči?“

MS: „No s obouma do dvaceti tří, **dokud žila máma**, a s tátou do dvaceti sedmi.“

NZ: „Tak doteď jsme mluvili o marihuaně a s tím alkoholem to bylo jak?“

MS: „No s alkoholem to bylo tak, že jsem právě chtěl se zbavit tý marijánky. Že jsem chtěl **přestat hulit**, tak jsem to jako vynechal a místo toho jsem **začal pít pivo**. No, a to bylo asi takový, jakože ne moc dobrý rozhodnutí, protože ten **alkohol mi přijde horší**. Takže jsem začal tak nějak na střední no... Pak jsem do toho začal i hulit, takže jsem vlastně **kouřil marihuanu, do toho jsem pil alkohol**. V tu dobu jsem se vlastně **seznámil s Kačenou**, že jo, vlastně když umírala máma, tak jsem vlastně si našel přítelkyni, se kterou jsem byl asi tři roky. No a pak už mě to nebavilo, protože jak jsem prodával to hulení, tak mě ty lidi akorát zneužívali, v podstatě. Nebo spíš ty lidi byli prostě... vyhledávali moji přítomnost pouze, že já jsem balil

jedno brko za druhym. No a mě to prostě už **nebavilo**. Už mě to **unavovalo**. Už jsem z nich byl prostě **nasranej**, tak jsem se na to **vykašlal** a od té doby, defacto osm let už nehulim, že jo.“

NZ: „Když jsi začal pít na té střední škole, tak jsi pil na nějakých akcích, s kamarády?“

MS: „No, on se vždycky najde někdo, kdo s tebou jde na pivko.“

NZ: „Takže dokážeš říct, kolikrát do týdne jsi zhruba pil? Třeba 3x do týdne?“

MS: „No spíš **denně** by se asi dalo říct.“

NZ: „A denně jsi pil od střední do kdy?“

MS: „No asi **do teď**.“

NZ: „Ty pořád piješ denně?“

MS: „No ale teď jenom třeba pivo.“

NZ: „Takže si myslíš, že momentálně nemáš problém s alkoholem?“

MS: „Ne, nemyslím si, že mám teď problém.“

NZ: „Takže kdybys z nějakého důvodu, třeba zdravotního, musel přestat třeba na měsíc pít...“

MS: „Tak bych to vydržel.“

NZ: „Už jsi to někdy vydržel?“

MS: „Jo. **Kvůli přítelkyni**. Ta to nesnášela, úplně se jí to hnusilo.“

NZ: „A kdy to bylo?“

MS: „Rok nazpátek.“

NZ: „Ty další návykové látky, o kterých jsi mi psal...“

MS: „To byly takový akční většinou. Jakože na akcích prostě. Jakože LSD, což máš halucinogen, takovej papírek, to sníš, nebo si to dáš pod jazyk. To je asi, jako byl řek, taková **nejbrutálnější droga**, co vůbec existuje. Protože vím, že hromada lidí se z toho ani neprobere jako, že jim z toho prostě jebne. Protože jako to, co vidíš, a to co prožíváš v tu chvíli, to je prostě úplně... To jsi úplně jinde jako no.“

NZ: „Takže první jsi zkoušel LSD“

MS: „Extázi hned v zápětí. Extáze, to je takový prostě, že máš každého rád, já nevím, to jde těžko popisovat. Jak bys popsala, že seš opilá, prostě ...“

NZ: „A teď se bavíme, o jakým časovým úseku?“

MS: „Tak **mezi třiadvaceti až šestadvaceti**.“

NZ: „S penězi jsi problém neměl?“

MS: „No, to jsem neměl, když jsem **prodával no**.“

NZ: „Takže, když pomínu ten prodej, sis nikdy nemusel finance shánět nějakou nelegální cestou. Že bys musel krást třeba?“

MS: „Ne, jenom jsem **prodával**. To mi zajišťovalo vlastně **komplet celý živobytí v tu dobu**.“

NZ: „A pracoval jsi?“

MS: „No, ze začátku ne, to jsem byl na tý střední, že jo, no a pak na tý vysoký, pak jsem ukončil tu vysokou no a řek jsem si, že... To už jsem prodával, že jo. No, a hlavně to bylo vlastně způsobený tím, že, právě kvůli tomu jsem možná taky nedostudoval tu vysokou. Prostě se blbě studuje, když máš **60 tisíc měsíčně** a teď máš přednášku nebo cvičení a mezi tím tři hodiny volna, a zavolá ti dvacet lidí a ty jedeš ze Suchdola sem do Rudný, tady prodáš, zase jedeš zpátky (...). Hlavně do toho mi ještě **umřela ta máma**, která si na tom zakládala, abych měl tu vysokou, no a já jsem tak nějak **ztratil motivaci**.“

NZ: „Takže to úmrtí maminky byl vlastně velký zlom v tvém životě.“

MS: „Dá se říct.“

NZ: „A co vztah k pervitinu?“

MS: „No, ten jsem celý život vlastně odsuzoval a v osmdvaceti právě, protože jsem měl jistou přítelkyni – Silvu – No a ona prostě blbla a pak jsem se vyspal s její kamarádkou a blbý bylo to, že jako taky fetovala. Stejně jako Silva. No a já jsem se dozvěděl, nebo jako už jsem měl tak nějak v ponětí, že je sex ještě lepší na perníku, že je to prostě supr, desetkrát intenzivnější a tak dále. No, a chtěl jsem se té Silvě pomstít nebo já nevím. No tak jsem si to dal. Problém byl, že mi ani pak nestál, ale... Jako myslím, že perník je jako asi tak **nejvíc návyková látka**, co vůbec existuje. Protože to je fakt takovej jakože masakr, ten nával té energie a to, jak prostě dokážeš s lidma vyjebat nebo komunikovat. Prostě seš najednou ředitel zeměkoule. Nikdo na tebe nemá. Člověk ti začne něco vyčítat nebo ti něco říkat a ty máš okamžitě připravený čtyři odpovědi a jenom čekáš, jak to zakončí. Asi takhle.“

NZ: „Takže to ti bylo dvacet osm?“

MS: „Až v osmdvaceti, no.“

NZ: „A jak moc jsi do toho vlítnul?“

MS: „No, moc ne. No nebo já nevím. Pak už jsem si dával **každý den...** Takže asi dost no. **Každý den, rok a půl...**“

NZ: „A to jsi pořád neměl finanční problémy?“

MS: „Ne. Mě pak zatáhli, protože **jsem prodával jedenáct let**. Kriminálka si pro mě přišla a dostal jsem na čtyři roky **podmínku s** probačním dohledem.“

NZ: „Takže jsi pořád v podmínce?“

MS: „Jo, no, chodím na probační, každého čtvrt roku chodím do Vršovic za jednu paní a vždycky si tam hezky popovídáme, jak se mám, jestli nezlobím... No a zase jdu do prdele. Je to v podstatě takovej výkon trestu na svobodě.“

NZ: „Myslíš si, že ten trest ti něco přines?“

MS: „No, koupil jsem si za to byt v Hořelících, tak asi jo.“

NZ: „Takže před těma dvěma lety jsi přestal prodávat, jo?“

MS: „No, jo. Jako nechci se nechat zavřít, že jo...“

NZ: „Co ti daly drogy?“

MS: „No, dali mi to, že mám nad věcma větší nadhled jakoby. Protože ten perník je takovej jako... Ty vidíš na těch litech to, jak se chovaj a jaký jsou daleko víc a intenzivnějš to vnímáš, to jejich chování. Vidíš okamžitě takovou tu nenažranost a negativní vlastnosti lidí...“

NZ: „A co ti to vzalo?“

MS: „No, tak nevim, no.... Uvidíme v průběhu času, že jo... Jako asi něco na zdraví. Jako mně nic samozřejmě zatím není, ale nemůžu říkat, že ve čtyřiceti nedostanu rakovinu slinivky nebo něco takového. Každopádně mám pocit, že už nejsem tak chytřej. Myslím, že jsem to zabíjení těch mozkových buněk fakt hodně podporoval a neumíraly mi po milionech ale po miliardách. Prostě když to takhle kosíš, tak bych řek, že už nejsem tak chytřej, jak jsem bejval. Jako minule jsem se tady koukal na fotku ze střední a normálně jsem s nemoc vzpomenout na jméno spolužáka, co se mnou chodil do třídy, víš co.“

NZ: „Máš pořád stejné kamarády?“

MS: „No začal jsem se právě že na tom perníku bavit s **jinejma lidma**. Úplně vymaštěnejma, že jo, který prostě byli úplně vyšahaný... Ale to tě prostě v tu chvíli moc nezajímá.“

NZ: „A jak přistupovalo tvoje okolí. Poznali, že se něco děje?“

MS: „Nikdo to nevěděl. Kromě těch feťáků teda, který mi to de facto i sháněli.“

NZ: „Myslíš, že to nikdo nepoznal, jo?“

MS: „Jako možná některý jako jo, ale tak možná... No, tak koukaj na tebe **skrz prsty** a pomluvěj tě v hospodě, že jsem říkal, že bych se pervitinu v životě nedotknul, a podívej se na něj teďka. Byl úplně vyndanej, že jo. Asi takhle no. Ale měl jsem **dvě vrstvy** těch kamarádů. S jedněma jsem **fetoval a s** druhejma jsem chodil do **hospody**, když jsem měl čas.“

NZ: „Měl jsi někdy abstinenci příznaky?“

MS: „Na alkoholu. Taková ta odporná kocovina, že dokud se nenapiješ znova, tak prostě je ti blbě. Klepou se ti ruce, nemůžeš se ani pořádně najíst.“

NZ: „Jakože ses ráno vzbudil s kocovinou a vyřešil jí tak, že jsi šel znovu pít?“

MS: „No, tak se to prostě dá vyřešit tím, že to **přepiješ**, no. Byly doby, kdy, když jsem se ráno nenapil a nepřepil to, tak mi prostě bylo divně. Prostě žaludek na vodě, prostě hnus odpornej, do toho se ti takhle klepou ruce, víš co...“

NZ: „A teď jsi na tom jak?“

MS: „Teď **kouřím** a piju pivo, výjimečně **víno**, ale držím to na uzdě.“

NZ: „A co bylo tím impulzem, proč jsi přestal?“

MS: „Protože mi došlo, že se stýkám prostě se **špatnejma lidma**, a že to co dělám je špatný.“

NZ: „To jsi před tím nevěděl?“

MS: „No, to jsem věděl no. Prostě už mě to **otravovalo**. Vždycky, když jsem si pak dal, tak jsem nepřemýšlel o ničem jiným, než že jsem si říkal „Ty vole vždyť jsi do prdele feťák, zasranej...“. Prostě mě to tak žralo, že jsem si řek „A dost.““

NZ: „Takže ses přestal s těmi lidmi úplně vídat?“

MS: „No jako tak občas někoho potkám, že jo, ale ve volným čase jo, a vůbec mě to nemrzí. Byl to jeden větší krypl než druhej, takže...“

NZ: „Ale tihle lidi byli docela dlouhou dobu každodenní součástí tvého života. Myslíš si, že jsi nebyl jedním z nich?“

MS: „No to fakt ne, **já jsem na tom byl vždycky líp než ty trosky**.“

NZ: „Jaká byla pro tebe normální dávka pervitinu?“

MS: „To je těžký no, kolik bylo. Tak **půl gramu denně**, možná někdy trošku víc, ale záleželo no... Ono to taky není zadarmo, že jo. Někdy máš půl gramu za 500, jenomže to je spíš 0,3 než půl gramu no, ale to je stejně taková hromada, že na tom frčíš celou noc.“

NZ: „A kupoval sis ho jen od jednoho člověka?“

MS: „Ne. Od všech možnejch. Když byla možnost. Měl jsem jich asi pět a postupoval jsem chronologicky. Prostě jsem nejdřív zavolal tomu, co dával nejvíc a nejlepší, a skončil jsem u toho, kdo dává nejmín a nejhůř, že jo.“

NZ: „Takže jestli to dobře chápu, utratil jsi denně 500,- jen za pervitin?“

MS: „No jasně no.“

NZ: „A to jsi pořád neměl finanční problémy?“

MS: „Finance bylo to poslední, co mě trápilo... Mně začali docházet prachy někdy v pětadvaceti. To jsem dost chlastal a jak mě vyhodili z té práce, tak jsem měl jako dost peněz z toho prodávání, ale pak prostě začly docházet, že jo... Byl jsem fakt dost rozjetej, takže jsem víc utrácel, než vydělával no... No, a jednoho dne, jak jsem dědil... To si pamatuju jak dneska ty vole. To jsem byl v Letňanech a volala mi kriminálka, ať se dostavím na svoje trvalý bydliště, ne. No tak jsem jel do Rudný, vid', a už jsem myslel, že je po všem, že jo... Tak já v tu dobu už asi šest let prodával, vid'... No, tak jsem se dostavil na to trvalý bydliště a tam už na mě čekali fizlové... No, celou tu cestu jsem jel kvůli tomu, aby mi řekli, že mi umřela nějaká babka, kterou jsem ani skoro neznal, no a že jsem jedinej dědic. To jsem zdědil těch tři sta tisíc a byt, no... Naštěstí jsem vzal rozum do hrsti a neprofetoval to všechno... Jenom něco... No a co bys řekla, že udělá feťák s bytem? Prodá ho, že jo... Jako když mi pak přišlo těch x milionů na účet, tak mi došlo, že tolik peněz prostě k dispozici mít nemůžu... To bych za chvíli chcípnul. No, tak jsem za to koupil trošku menší byt, ale zase úplněovej, v Chýni, no. Takže vlastně Mám teď dva byty, jeden zaplacený a na druhý platím hypotéku z nájmu, co mi platí jedna holka, co je tam nastěhovaná. Takže finance mě fakt nětrápěj, víš co.

NZ: „Dal sis někdy nějakou drogu proto, abys utekl od nějakého problému?“

MS: „Nechci se na to teda vymlouvat, ale jak mi umřela máma, tak jsem utíkal k tomu pití no. Ona měla rakovinu a já jsem na to koukal a už jsem na to nemoch koukat, tak jsem to prostě zabíjel tímhle způsobem, no. Pomáhalo mi to, abych se s tím líp vyrovnal.“

NZ: „A to jsi pil třeba kolik alkoholu denně?“

MS: „No, to jsem pil třeba dvě flašky tvrdýho, anebo i víc, no.“

NZ: „Užíval jsi někdy ty návykové látky sám? Něco vždycky v partě nebo s kamarády?“

MS: „No, v práci no. Protože prostě ten perník je taková droga, která ti úplně zlepší náladu, nakopne tě, prostě je to o tom, že normálně, když jsi v práci, tak jsi prostě nasranej, že jsi v práci, že jo, že tam musíš bejt... Nebo jako nejsi vyloženě nasranej, ale prostě už čekáš, až to skončí. Jako ve škole, když čekáš, až zazvoní. Kdyžto na tom perníku ne. Tak si to dáš a v tu chvíli máš prostě **elán a chuť na všechno**. To jsem byl schopnej celou benzínku obrátit naruby, vyčistit tam od záchodu po kasu úplně všechno a baví tě to. Nenudí tě to a prostě máš na to chuť.“

NZ: „No, zatím jsme se bavili o závislostech, který jsou podmíněný nějakou látkou. Máš zkušenost i s nějakou nelátkovou závislostí? Hraní automatů, počítačový hry...?”

MS: „Ne, to nikdy... Vůbec.“

NZ: „Dokázal bys nějak porovnat dostupnost marihuany, od té doby, když jsi ve dvanácti začal, do dneška?”

MS: „No tak jako s marihuanou jsem nikdy problém... Nebo s tím abych jí sehnal, jsem neměl problém nikdy žádnéj. Protože **to bylo všude** tady, **prodával to kdekdo** a já jsem měl **vždycky přístup**. Vzhledem k tomu, že jsem měl ještě bráchu, kterej byl o x let starší, takže jakoby, ačkoliv v tu dobu, když mi bylo tak patnáct, šestnáct, tak oni pro to jezdili někam támhle na Smícháč nebo do Chuchle. Dřív to fungovalo, jako když jsi chtěla skunk, tak se pro to většinou jezdilo do barů nějakých. No a s perníkem to bylo tak, že to bylo právě jako míň dostupný, nebo jako já jsem si to vždycky dokázal sehnat, ale vždycky je s tím prostě strašnej voser jakoby.

NZ: „Podle toho, jak vyprávíš, o přítelkyních cos měl, tak mám pocit, že na jejich názor hodně dáš.“

MS: „No to je jako složitější. Já jsem čtyři roky chodil s jednou holkou z Loděnic, s Kateřinou, pak jsem byl sám, pak jsem další dva roky chodil s tou Silvou, no, pak jsem byl chvíli sám a pak jsem si našel jednu holku, která právě mě chtěla úplně jako napravit od toho piva, že se jí nelíbilo, že ze mě táhne alkohol, ale ta pak udělala takovou prostě píčovinu... Prostě si ujela někde jinde a já jsem to moc netoleroval, tak jsem se na ní vysral no.“

NZ: „Jo, ale kvůli jedný holce sis dal pervitin, kvůli druhý jsi přestal pít, tak přemýšlím nad tím, jestli se nenecháš hodně ovlivňovat. Jestli kdyby přišla další holka, co by řekla, že si přeje, abys vynechal i to pivko denně, jestli bys to pro ni udělal.“

MS: „No, jako o tom přemýšlím každéj den, že bych to tak chtěl, ale zatím se mi žádnou nepodařilo najít. Víš co... Asi takhle. Dokonce bych byl **asi i rád**. Zatím ale jako nemám dostatečnou **motivaci**, abych to udělal.“

NZ: „Jakej nejhorší stav si zažil a pod vlivem čeho?“

MS: „Jo. Na LSD. To jsem zažil hodně špatnej stav no. To je halucinogen a to jako... s tím sranda není no. Jako můžu po popsat, ale nevim, jestli to popíšu, jak jsem to prožíval. To ti ani moc nepopíšu. Ale prostě čtrnáct dní před tím jsem sněd ty papíry dva a volá mi kamarád, kterej jako fetoval už tenkrát docela hodně, no a říká mi, že si toho dal půlku a že byl úplně v prdeli, co to jako bylo za model... No a já jsem sněd dva, víš co. Tak jsem si říkal, že jsem na to asi nákej imunní nebo co ne. No a čtrnáct dní na to jsme jeli s tímhletem debilem na jednu akci a já když viděl toho feťáka, co nám to prodával... To byla prostě smažka víš co, hnusná, prostě frajer voplzlej vošklivej ...

NZ: „A to tě jako nepřesvědčilo, aby sis to od něj nekupoval?“

MS: „No právě já za nim šel a říkám mu „Hele kámo, ty papíry, cos nám dal, nejsou to nějaký noviny nebo něco?“ a von se na mě tak podíval, tak se jako pousmál a řek, že jestli mi to nedá, tak ať mu zavolám a že mi vrátí peníze. Ale víš co, on vypadal tak přesvědčivě, že to bylo prostě vidět na tom člověku, že fakt nelže. No, tak jsem si řek, že v nejhorším jsem vyhodil tři stovky no. No a sněd jsem ho celýho, že jo. No a teď jedeme na Palačák a teď tam byl semafor a teď jsme zůstali na červený a mně to najednou najelo a najednou začalo pršet a já koukal na ty kapky a v tu chvíli jsem je dokázal spočítat. Všechno to bylo takový pomalý, na těch semaforech jsme stáli snad deset minut, to bylo nekonečný prostě. No pak jsme se rozjeli a přijedeme do Rudný k rybníku, tak nás vyhodili a já jsem tam vystoupil s tímhletem debilem a teď mi to začalo ještě víc najíždět a jdu pod těma stromama a najednou mi přišlo, jako kdyby se na mě ty větve úplně sápany a chtěly na mě šahat, no málem jsem se posral. Ten šel domu a já jsem zůstal venku sám. V sedm hodin, když už byla tma jak v prdeli, domu jsem nemoch a teď se všechno hejbal, všude obrysy a tvary, všude obrazce ne... No hnus totální. Já jsem se bál, že už mě to nikdy nepřejde, no hroznej zážitek prostě. Teď mi došlo, že dobrej trip ti může trvat klidně patnáct hodin... Ty vole, no hnus. Já nevěděl, co mám jako dělat. Jestli si volat záchranku nebo co mám jako dělat, jako byl jsem z toho úplně v prdeli, víš co... No pak mě zachránil jeden týpek, co mi zrovna zavolal, že potřebuje hulení. Šel jsem k němu domu a tam to teda nakonec přeslo no... Ale bylo to fakt šílený.“

NZ: „Myslíš si, že nesou na závislosti svých dětí nějakou vinu jejich rodiče?“

MS: „Ne. Za to nese vinu maximálně **společnost**, se kterou se stýkají, ale **rodiče určitě ne**.

NZ: „Takže si myslíš, že výchovou to nejde ovlivnit?“

MS: „Ne.“

NZ: „A jak jsi přestal? To jsem se vůbec nezeptala... To sis řek, že prostě přestaneš, nebo co byl ten impuls?“

MS: „No s hulením jsem přestal před těma **osmi lety**, jak už jsem ti říkal, že už mě to prostě nebavilo, ty lidi kolem mě a tohleto, s LSD jsem se rozloučil ve chvíli, kdy jsem zažil tenhlecten stav, kterej jsem ti teď popisoval a na perník jsem se vysral právě kvůli tomu právě, že už na mě lidi čuměli prostě debilně, víš jako, že už to na mně bylo vidět, jakoby na chování a tohle a já jsem to nikdy ani nechtěl a vždycky jsem to **odsuzoval**. Už jsem na tom měl divný stavy, prostě už byly takový, že jsem si dal a už jsem jenom přemejšlel o tom, proč vlastně to dělám a že jsem vlastně jako krypl. A ten impuls byl, že naposled, co jsem si dal, tak mi bylo tak blbě, jakoby i hnusně fyzicky, tlouklo mi srdce, měl jsem takovej pocit, jako bych měl každou chvíli prostě dostat infarkt nebo něco a tak jsem se leknul a **vykašlal se na to**“

NZ: „A to jsi jako přestal ze dne na den jo?“

MS: „Jo.“

NZ: „A po tom, co jsi přestal, jsi žádný abstáky neměl.“

MS: „Ne.“

NZ: „Takže pro to, abys přestal, jsi nepotřeboval žádnou odbornou pomoc. Žádnýho psychologa...“

MS: „Ne, nikdy, přestal jsem sám prostě.“

12. 11. 2019

NZ: „Tak začneme zase rodinou. Já vím, že už jsme o tom mluvili, ale chtěla bych vědět, jaký měli rodiče vztah. Jestli spolu vycházeli nebo se hádali...?“

MS: „Naši spolu **měli krásnej vztah**, nebo jako hádali se asi jako každý rodiče, že jo, ale tak to asi není jinde jiný... Jako myslím si, žen fungovali normálně, takže s **rodinou určitě žádněj problém nebyl**.“

NZ: „Dobře. Dokázal bych říct, jakým způsobem výchovy jsi byl vychovávanej?“

MS: „No, částečně **autoritativně**, ze strany mámy. Ale byla to taková autorita, jakože **přirozená**, žádná vynucená. Prostě jsme spolu měli **hezkej vztah**... Ona měla ráda mě, já jsem měl rád jí, takže jsme si

navzájem jako vycházeli vstříc. Já jsem dělal všechno pro to, aby ona byla spokojená a ona zase dělala všechno pro to, abych byl spokojený já.“

NZ: „a táta?“

MS: „No táta měl jakoby, ten taky, ale to bylo spíš takový jako, že to byl vždycky takovej ten... On byl často dost v práci, takže jsme se třeba neviděli každý den, ale prostě vždycky byl třeba proti tomu, že já jsem třeba v osmý třídě chtěl počítač, no a jemu se to v té době třeba nelíbilo, dávat pětaticet tisíc za počítač no. Takže máma ho tak jako korigovala.“

NZ: „A když jsi měl nějaký problém, tak jsi neměl problém přijít za nimi a svěřit se jim nebo si říct o pomoc?“

MS: „No tak rozhodně jsem jim neříkal, o tom, že kouřím marijánku, že jo... Ale jinak jako jsem s nima mluvil o všem v podstatě no. Průsery ve škole, to se dozvěděla od učitelky... nebo ne, ode mě většinou... Jako blbě se ti vysvětluje, že jako jsi byla za školou, kvůli tomu, že jsi byla s kamarádama kouřit jointa, že jo.“

NZ: „Takže když došlo k nějaký konfrontaci...“

MS: „K žádný nedošlo. Ke konfrontaci došlo, až když jsem byl plnoletý a já jsem si do devatenácti nedovolil před rodičema jakoby zapálit ani cigaretu. Prostě mi to přišlo blbý. No, a když mi bylo dvacet, tak jsem si poprvé zapálil před tátou. To bylo 27.7.2007.“

NZ: „A brácha měl stejnou výchovu jako ty?“

MS: „No, trochu přísnější a jako nemluvalo se o tom jo, ale prostě vím, že to tak bylo, ale třeba bych to v životě tátovi neřek, ale oba dva to víme, že prostě Pavel byl tátovej a já byl máminej prostě.“

NZ: „A když jste něco provedli, tak jaký jste dostávali tresty?“

MS: „Jo, jako brácha, ten byl bitej šňůrou od žehličky a takovýhle věci jo... Ale to bylo zase jako oprávněně, když jim tenkrát ukrad zlatý snubní prsteny nebo co, aby je mohl prodat... To právě mě hodně iritovalo od toho, že prostě nikdy jsem nechtěl dělat něco takovýho, že bych třeba někoho okrad, protože se mi to prostě vyloženě nelíbí tohle chování, no.“

NZ: „Jasně. Ještě by mě zajímal vztah vašich k návykovým látkám, nebo teda možná asi spíš k alkoholu?“

MS: „Ne, tak k drogám žádnéj vztah neměli, ale k alkoholu taky ne. Jako máma, ta se napila jako jednou za půl roku, když měla někde nějaký mecheche nebo tohle, a tátu opilýho jsem viděl dvakrát v životě. Jednou to bylo na jeho padesátinách a po druhý na mámy padesátinách. Jinak táta, ten vypije jedno pivo za tejdén a ještě mu tam zbyde pěna, takže...“

NZ: „A když zjistili, že ty si takhle zahráváš s těma návykovými látkami, tak zareagovali jak?“

MS: „No, tak se k tomu postavili asi tak, jakože... To bylo v době, když už máma měla rakovinu v tý rozjetý fázi a už to nebyl zas až takovej problém číslo jedna, no.

NZ: „V jaký jste byli finanční situaci?“

MS: „V normální no. Jakoby asi taková **střední třída** bych řek. Ne že bysme mohli někde rozhazovat ale ne, že bysme si nemohli dovolit někde v restauraci dát dýško třeba, no.“

NZ: „A jaký měli vaši povolání?“

MS: „Tak táta dělal celej život železničáře a máma dělala nejdřív výpravčí – tam se s tátou vlastně seznámili a pak vlastně když se narodil Pavel, tak už nemohla dělat noční, tak šla dělat nějaký papírování, kde byla jenom od pondělí do pátku, prostě normální pracovní doba. No a pak jim chyběly už peníze, protože tam moc nedostávala a uvědomila si, že má na víc no, tak šla k BIS, protože tam měla známýho. To je Bezpečnostní informační služba... Něco jako FBI v Americe. No, a pak měla na tu dobu hodně slušnej plat, si myslím... Takže finanční situace, taková **docela dobrá**.

NZ: „A co ten tvůj brácha? Ten měl taky nějaký problémy se závislostí?“

MS: „No, jak ukrad mámě ty peníze, tak mu už pak nevěřila, no. S drogama moc problém neměl, ale spíš trošku s chlastem no... **Hodně chlastal prostě**. Jakože chodil prostě na pivo před vojnou a pak v tý vojně ho jakoby dorazili.“

NZ: „Zajímalo by mě, jaký jsi měl vztah se spolužáky.“

MS: „Dobrej vztah no. To byli ty lidi, co mě k tomu **přivedli**.

NZ: „A vztahy s učiteli jsi měl jaké?“

MS: „Dobry no, akorat me nemeli moc radi, ze jsem na to furt drzkoval, no.“

NZ: „Takze dobry nebo te nemeli moc radi?“

MS: „Jako dobrej, akorat prostě jsem vždycky prosazoval svojí pravdu a někdy se mi jejich postoje prostě nelíbili a prostě prosazoval jsem to tak, že na mě možná byli trošku nasraný, že jim jakoby kazim jakoby celotřídni autoritu třeba. No ale známka na mě nemohli, protože jsem byl jakž takž jeden z nejlepších studentů v tom svém ročníku, takže si to pak vybíjeli akorat na těch **známkách z chování** a tak.“

NZ: „Setkal ses někdy se šikanou?“

MS: „No, určité jsem viděl, že někdo někoho šikanuje, no, to určité. Já ale nikdy nikoho nešikanoval a ve chvíli, když se někdo snažil šikanovat mě, tak jsem mu většinou hodně rychle vysvětlil, že tudy cesta nevede. Asi takhle.“

NZ: „A se spolužáky na střední jsi vycházel taky dobře?“

MS: „Jo, akorat me některý nemeli radi, protože se museli učit od rána do večera a já jsem měl lepší známky než oni, no. Oni mě **pak měli za šprta**, přitom já jsem se s klukama **vyhuloval každé den**.“

NZ: „Jaký jsi měl záliby nebo koníčky?“

MS: „No tak ve dvanácti jsem chtěl pejska, dostal jsem morče. V patnácti jsem chtěl motorku, nakonec jsem se dočkal až auta v osmnácti a v těch čtrnácti jsem jezdil na skejtu, no. Akorat jsem zjistil, že na to nemám moc vlohy a že mi to moc **nejde**, takže po tom, co jsem zlomil první desku, tak jsem si už další nekoupil. Počítač mě bavil a do třetí třídy jsem chodil na karate.“

NZ: „A vaši te nevedli k žádným kroužkům nebo sportu?“

MS: „Jako vedli, ale nikdy mě k tomu nenutili. Vždycky mě do něčeho zasvětili, ale mě to po čtrnácti dnech **přestalo bavit, tak se šlo dál**.“

NZ: „Nudil ses často?“

MS: „To jo no.“

NZ: „A cos dělal, když ses nudil?“

MS: „No, **zevloval s kamarádama po venku...** a právě, protože jsem se nudil, tak jsem bral drogy.

NZ: „Jak bys porovnal dostupnost, dejme tomu, marihuany tenkrát a dneska?“

MS: „No, já jsem začal hulit marijánku, protože to bylo **všude kolem mě**. Všichni hulili, no tak jsem si dával taky, takže dostupnost asi dobrá, no. Jestli to máš ohodnotit známkou jedna až pět, tak tak jedna mínus. Akorát jsme teda vždycky potřebovali nějakýho toho staršího kluka, kterej nám to sehnal, protože si nikdo nelajzne prodávat to nezletilejm. No a od osmnácti jsem byl já ten, kdo dělal tu dostupnost. No a teď je dostupnost dost v prdeli, když už v tom nejsem. Teďka co vim, tak to není úplně sranda tu sehnat nějakou marijánku. Protože všechny lidi, co tu prodávali, tak jsou pozavíraný nebo v podmínkách. Hlavně teď už to není takovej **byznys**. Ono jako když přejdeš z toho, že vyděláš sto deset na gramu a pak osmdesát na dvou gramech, tak jako.... Chápeš. LSD a extázi seženeš všude na nějakých techno party a akcích, ale jen tak to asi neseženeš. Extáze i papír jsou drogy, který se nedaj dělat úplně jako na koleni. Na to potřebuješ dost drahý chemický zařízení a věci, takže to nemůže udělat kde kdo, jako třeba dneska udělá pervitin támhle každěj blbeček v garáži a stačí mu k tomu pár věcí z drogerky plus kyseliny, co jdou obstarat, že jo. To samý marihuana. To ti stačí pár semínek, co fakt není problém sehnat. Ty extáze a tripy, to většinou toho někdo někde udělá hroznou várku, třeba tři kila a pošle to mezi lidi a tam já už nevidim. K tomu jsem se nikdy nedostal.“

NZ: „Jak se dostaneš k prodávání marihuany?“

MS: „No k prodávání marihuany se dostaneš tak, že tvůj kámoš prodává a neprodává úplně tak poctivě, jak by měl a že ty máš teďka možnost prodávat taky a vzhledem k tomu, že máš bráchu, co je o osm let starší a má ještě známý, kde se dá sehnat, tak k tomu takhle prostě přijdeš no. Jednoduše.“ Bráchu pak okradli, takže ten přestal prodávat, našel si novou práci a já jsem zrovna v tu dobu byl v prváku na ČVUT a měl jsem zrovna úrodu na chatě, takže jsem rozprodal úrodu na chatě, s tím, že jsem i z toho hulil, samozřejmě, ale měl jsem čtyři obrovský kytky, takže jsem si na tom udělal docela hodně peněz, ale většinu jsem utratil. No, a to co mi zbylo, tak to bylo asi dvanáct tisíc a za to jsem nakoupil skunk od těch lidí, co jsem už znal, a tak jsem teda začal. **Nechtěl jsem bejt na vysoký bez peněz, že jo.**“

NZ: „Jaké máš špatné vlastnosti?“

MS: „No, špatný je to, že rád prudím do lidí. Když se mi někdo nelíbí, tak o tom hodně rychle ví, a to takovým docela nevybíravým způsobem. **Většinou si z těch lidí dělám srandu a kolikrát to i překračuju docela no...**

NZ: „A dobré?“

MS: „No dobrý... Nevim, jestli je to dobrý nebo ne, ale jsem dost **upřímněj**, takže lidem říkám často pravdu. Někomu se to líbí, ale někomu se to nelíbí, takže těžko říct, jestli je to silná nebo slabá stránka. Když někomu řekneš upřímně do ksichtu, že je debil, tak ne každěj to rád poslouchá, víš co.

NZ: „A jak bys popsal sám sebe, svoje nejvýraznější osobnostní rysy?“

MS: „**Neúcta ke všem nuceněm autoritám**. Tím disponuju určitě. To mi řekli i na psychárně, když jsem dělal psychotesty. Nesnáším prostě policajty, učitele... Nebo jako ne že nesnáším, ale mám v sobě zakódovaný, že prostě když s nima nesouhlasim, tak jim to řeknu, ať je to kdokoliv... Jsem hodně **extrovertní**, nejsem rozhodně introvert.“

NZ: „Máš někoho, komu stoprocentně důvěřuješ a na koho se můžeš spolehnout?“

MS: „**No, měl jsem tu mámu**, ale teďka nemám, takže se většinou vyzpovídám, tomu, na koho to padne no. Jako tátovi můžu leccos říct, ale leccos mu říct nemůžu, že jo... Nebo třeba toho kolegu v práci, ale někoho, ke komu bych šel s tím že... No ne no. Jako úplně s nějakejma intimitetama ne, no... Když mám holku, tak to jo, **to je pak ta holka**.

NZ: „Myslíš si, že máš vysoké sebevědomí?“

MS: „Myslím si, že někdy až moc, no... Až skoro nezdravě možná. Jo, myslím si, že **mám sebevědomí**. Akorát vždycky asi není na místě.“

NZ: „Myslíš si, že se sebou necháš manipulovat?“

MS: „Pokud chci, ale vyloženě manipulovat ne, no. Já mám vždycky svůj názor a za tím si stojím. Je možný, že mě někdo může přesvědčit o opaku, to ano. Ale většinou **si stojím za tím, co říkám** a když o tom nic nevím, tak o tom radši nemluvim.“

NZ: „Pamatuješ si na první zážitky...“

MS: „No, úplně přesně. Z tý trávy jsem byl úplně vyndanej, jako bylo mi dvanáct, takže to pro mě bylo něco **nepředstavitelnýho**. To bylo fakt šílený, všechno se mi motalo a byl jsem z toho nadšeněj. Ostatní si ze mě dělali prdel, ale já byl jak loutka úplně ty jo. Ten pervitin jsem si dal s tou kamarádkou bejvalý. Jak mě

podvedla, tak jsem jí to jako vrátil tím, že jsem zajel za tou její kamarádkou a s tou jsem se vysouložil, no. A aby to nebylo málo, tak jsem si dal no. Takže ve finále to byl akorát trapas, protože mi to dole nefungovalo.“

NZ: „A co tě přimělo si dát znova?“

MS: „No, to bych taky rád věděl. Nevim... Asi to bylo zase někde poblíž a já byl asi zase opilej... Nevim. Jako nevyhledával jsem to, ale spíš to prostě bylo přede mnou, někdo se mě zeptal, no tak jsem si dal no, proč ne, že jo. A pak jsem se rozjel, když jsem byl nezaměstnaný, tak jsem měl stejně docela dost peněz, takže mě to ani moc nemrzelo. No a vlastně jsem se furt nudil a tohle mě prostě bavilo, ono to baví, no. Jako to je jako... Bejt alkoholikem nebaví nikoho, ale zajít si na pivko baví každého.

NZ: „Nemyslíš si, že tě někdy někdo využíval, protože věděl, že máš dost peněz?“

MS: „Rozhodně, určitě.“

NZ: „A to ses s těmi lidmi bavil i přes to?“

MS: „No, jako jo, no. Protože jako já jsem to věděl celou dobu, že jo, ale zas jsem to bral tak, jako že, já mám, oni ne, tak jako proč bych to neudělal. I když jsem si uvědomoval, že se se mnou bavěj jenom proto, že já ty peníze mám, ale v tu chvíli to tak nějak jako ignoruješ prostě. Jako když chceš jít s někým na pivo a on ti řekne, že nemá prachy, tak řekneš, že ho pozveš prostě.

NZ: „Okrad tě někdy někdo?“

MS: „Haha, to si tam napiš! Tisíckrát. Okrádali mě lidi, když jsem si já kupoval hulení, byl jsem okradenej, i když jsem to hulení prodával a na tom peníku je to prostě normální, že se ty lidi podělávají. Ty lidi jsou na tom úplně nemocný, prostě jako z kamaráda se najednou stane zmrdr, víš co. Nejlepší kamarád tě podělá a tobě to hlava vůbec nebere, jak si to jako moch dovolit a on to udělá jenom kvůli tý chuti. Tam není jako žádný abst'ák, ale ta psychická závislost je strašná.

NZ: „Z toho, co jsi mi říkal, jsem pochopila, že ty bych kvůli holce dokázal cokoliv. Že holka je pro tebe ta motivace, ale proč nejsi schopnej udělat to kvůli sobě?“

MS: „Ta holka mě prostě motivuje. Když jí nemám, tak co mám jako celý den dělat? Sedím na prdeli a koukám na televizi“

NZ: „Co kdyby sis našel nějakého koníčka? Co třeba ryby?

MS: „Ty mě nikdy nebavili. To už jsem zkoušel, ale zjistil jsem, že je to taková nuda, že...

NZ: „No, tak něco akčnějšího třeba.“

MS: „Jo, jako chtěl jsem začít třeba chodit na box, ale to je zatím v nedohlednu. Mě moc nebaví se někam vázat... Jako ve středu v tolik a v tolik máš bejt tam. „

NZ: „To máš takový problém s režimem?“

MS: „Jo, přesně tak. Teď jsi to vystihla nejlíp, jak jsi mohla. Režim. Ten fakt jako nemám rád. To asi souvisí i s těma nucenejma autoritama, jak jsem ti říkal.“

NZ: „Byl bys schopný určit nějaké události, které nějakým způsobem ovlivnily tvůj vztah k návykovým látkám? Někaký výrazný životní změny třeba.“

MS: „No, určitě ta smrt tý mámy. To mi bylo dvacet dva. To jsem začal hodně pít a vysral jsem se na tu školu... Taky možná jak jsem se rozešel s tou Silvou. To jsem pak šel do toho pika a tím jsem to fakt vyšperkoval, no.“

INFORMOVANÝ SOUHLAS

zaznamenaný pro potřebu vypracování bakalářské práce

Název: **Fenomén závislosti v životě jedince – Případová studie**

Autor: Natálie Zemánková

Rozhovor probíhá pro potřeby zpracování bakalářské práce, kterou vede PaedDr. Eva Marádová, CSc. Práce je psaná v oboru Speciální pedagogika (B SPPG) při Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze.

Cílem rozhovoru je získání odpovědí na otázky týkající se respondentova života, a následně odhalení faktorů a životních událostí, které podpořily či utlumily jeho závislost a touhu po návykových látkách.

V bakalářské práci budou náhradou za skutečná jména osob použita jména smyšlená.

Souhlasím s poskytnutím rozhovoru Natálii Zemánkové pro účely výše popsaného projektu.

Prohlašuji a svým níže uvedeným vlastnoručním podpisem potvrzuji, že dobrovolně souhlasím s publikací dat ve výše uvedeném projektu a že jsem měl možnost řádně a v dostatečném čase zvážit všechny relevantní informace o výzkumu, zeptat se na vše podstatné týkající se mé účasti ve výzkumu a že jsem dostal jasné a srozumitelné odpovědi na své dotazy.

V Praze .....

Dne 4.12.2019 .....

Podpis respondenta:

Podpis autora:

Natálie Zemánková